

непрестанно сърдца на милиони
славни патиланци!

Изпратихме тозчасъ въ „Ве-
стникъ за детето“ моето писание.

Ще ли го по-
мѣстятъ — това
се не знае. За-
туй почти цѣло
тука, въвъ пис-
мото, азъ ти
го предавамъ:

„Денътъ на
детето, пиша,
ще настане, ко-
гато на всички
деца подъ не-
бето патила-
нецъ вѣренъ
начело застане
и викне висо-
ко:— О, голѣ-
ми хора, съ ко-
си побѣлѣли!

Може да сте умни, може да сте
зрѣли, ала съветъ малъкъ и
отъ насъ вземете! Въ деня на
детето вие престанете да давате
само хубави съвети! Но велико
дѣло въ тоя день сторете!
Единъ день въвъ нищо не ни

се мѣсете! Единъ день на воля
вий ни оставете! Да пѣемъ,
играемъ, да си правимъ всичко
каквото желаемъ и както си

знаемъ! Тогава
и вие ще ни ра-
зберете. И вась
ще огрѣ ра-
достното слън-
це, що въ сърд-
ца ни свѣти!
И тогава вече
не ще се го-
вори за „День
на детето“. В-
сички дни ще
бждатъ радо-
стни и свѣтли,
както за деца-
та, така и за
всички хора на
земята!...“

Съ тѣзъ ду-
ми завършвамъ, драги ми Смѣ-
хурко, мойто съчинене. Вѣр-
вамъ, че и ти си съгласенъ
съсь мене!

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо.

